

Η ΕΥΤΕΡΗ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

Φυλλίδ. 115.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Τόμος. Ε'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 4 ΙΟΥΝΙΟΥ 1852.

ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΣ ΤΙ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ ΙΒ'.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 114.)

Δ'.

Ποτὲ ἴσως αἱ ὁδοὶ τοῦ Ἰακωβὰλ δὲν εἶχον φαιδρυνθῆ διὰ λόγων καὶ γελώτων τοσοῦτον χαρμωσύνου ὅμη γύρωως κυνηγῶν. Ὁ Κόμης Σπάρ ἐξελέξατο πρὸς συνοδείαν τοῦ Βασιλέως τοὺς νεωτέρους καὶ εὐθυμοτέρους ἄρχοντας τῆς Αὐλῆς. Ἡ ἐθιμοταξία ἀφέθη ἐντελῶς κατὰ μέρος· ἕκαστος ἔπαιξε καὶ περιίπτατο κατὰ τὴν διάθεσίν του· ἦτον, ἀληθῶς εἰπεῖν, μᾶλλον μία τρελλὴ καὶ θορυβώδης ὁμάς μαθητῶν κατὰ τὰς διακοπὰς, φερόντων τὰς διασκεδάσεις των πέραν τῆς ἐκτάσεως τοῦ αὐστηροῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ καθηγητοῦ, ἢ ἐν κινήγιον. Ὁ Κάρολος αὐτὸς εἶχεν ἀπογυμνωθῆ τῆς σοβαρᾶς προσηπίδος, ἧς ἐκάλυπτε συνήθως τὸ πρόσωπόν του. Ἐλάμβανε μέρος μ' ὄλην τὴν ὀρμὴν τῆς ἡλικίας του εἰς τὰ παιγνίδια καὶ τὰς πονηρίας τῶν εὐθύμων συν-

τρόφων του ὠμίλου, ἐγέλων, ἀστειζόντο μεγάλως ἐπὶ τῶν τελευταίων συμβεβηκότων· ἐπευρῆμιμον πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς εὐτυχοῦς μεταβολῆς, ἧς ἀντικατέστησε ἀξίεραστον καὶ νέαν βασιλείαν, ἀντὶ μιᾶς γραίας καὶ ψυχρᾶς ἀντιβασιλείας. Συνέχαιρον ἑαυτοὺς, διότι διέφυγον τέλος τὴν θλίψιν αὐλῆς, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ πάντα ἦσαν ξηρὰ καὶ μεμετρημένα, ὡς τὴν γυναῖκα, ἧς προίστατο αὐτῆς. Οἱ καιροὶ τῶν ἡθονῶν καὶ τῶν ἐρώτων ἐπανεγεννῶντο. Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἔφερε φυσικῶς τὴν συνομιλίαν ἐπὶ τῆς νέας κόρης, ἧς παρίστατο τόσον παραδόξως εἰς τὴν τελετὴν τῆς παραμονῆς. Τοῦτο ἀνύψωνε τὰς χάριτας καὶ τὴν καλλονὴν τῆς Χριστίνης· εἶχεν αὕτη μέτωπον τόσον καθαρὸν, μειδιάματα τόσον εὐπροσῆγορον, καὶ τόσην γλυκύτητα εἰς τὸ βλέμμα, ὥστε, ἀληθῶς, ὄφειλέ τις νὰ περιμείνη, ὅτι θὰ τὴν ἴδῃ μετ' ὀλίγον φέρουσαν μολυβδίνον σκῆπτρον μετ' ἑνὸς ῥοδίνου. Οἱ αἰνιγμοὶ ἐπανῆλθον τόσον ῥαγδαίως καὶ πολυπληθεῖς, ὥστε ὁ Κάρολος, μὴ δυνάμενος πλέον ν' ἀπατηθῆ, προσεπάθει νὰ διαλύσῃ ἀπάτην, ἧς προσέβαλε τὴν ὑπόληψιν τῆς προστατευομένης του· ἀλλ' ἠρνήθησαν νὰ τὸν πιστεύουσιν· ἀπέδιδον τὰς ὑπεκφυγὰς του εἰς μετριοφροσύνην παρεξηγηθεῖσαν. Διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνωσι, τῷ ἔθεσαν ὑπ' ὄψιν τοὺς ἔρωτας ὄλων τῶν Μοναρχῶν τῆς Εὐρώπης· προ-

χώρησαν να τῷ ἀναφέρωσιν ὡς παράδειγμα, ἀν καὶ ἄλιγον ἀχρηστον διὰ τὴν παλαιότητα, τὸν ἐξάδελφόν του Βασιλέα τῆς Γαλλίας. Τέλος συνεκοίτασαν τὰ πάντα τὸσον ἐντέχνως, ὥστε ὁ Κάρολος ἠσθάνθη τὴν φαντασίαν του ἐγερωθεῖσαν, ὄχι μόνον ὑπὸ φιλατίας, ἀλλ' ἀκόμη καὶ μέχρι τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ φθάσῃ ἢ ὑπόθεσις εἰς τὴν πραγματοποιήσιν, καὶ ἐσυγχώρησε διὰ τῆς σιωπῆς του νὰ πιστεύουσιν ὅτι ἤθελον.

Βλέπων, ὅτι, ἐκ τοῦ μέρους τούτου, τὰ πάντα ἐδάδιζον κατ' εὐχὴν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σχεδιῶν του, ὁ Σπάρ ἐβίωσε τὸν ἴππον του νὰ προχωρήσῃ ἀνεπιτηθεῖως, ἔπειτα, ὅταν ἐνόησεν ὅτι οἱ κυνηγοὶ, εἰσελθόντες εἰς τὰς περιστροφὰς τοῦ δάσους, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν παρατηρήσωσιν, ἔστρεψε τὸν χαλινὸν καὶ ἠκολούθησε, κалπάζων, τὴν δίοδον, ἧτις τὸν ὠδήγει πρὸς τὸν πυργίσκον.

Ἡ Χριστίνα ἐρρίπτε τελευταῖον βλέμμα εἰς τὰς προτομασίας τῶν ἰδωμάτων τῆς ὁρέξεως τοῦ Βασιλέως, ὁπότε ὁ κόμης εἰσῆλθεν ὑπῆγε μετὰ προθυμίας πρὸς συνάντησίν του.

— Ἄ! ἐξοχώτατέ μοι, τῷ εἶπε, χαίρω πολὺ, βλέπουσα ὑμᾶς! χθὲς δὲν με ἐδόξατε καιρὸν νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἐπιτρέψατε, νὰ σᾶς ὁμολογήσω σήμερον τὴν εὐγνωμοσύνην μου . . .

— Μὴν ὀμιλῶμεν πλέον, Χριστίνα, περὶ τῆς εὐτελοῦς ὑπηρεσίας, τὴν ὁποῖαν ἢ συγκυρία μοὶ ἐπροξένησε τὴν εὐτυχίαν νὰ σᾶς ἀποδώσω. Πρόκειται σήμερον, ἄλλως τε, περὶ πράξεως πολλὰ σπουδαίας καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν τὸ δράμα θέλει μεταδληθῆ ἵδιότι ἐγὼ μὲν θέλω εἶσθαι προστατευόμενος, σὺ δὲ προστατρία, ἐὰν θελήσῃς νὰ μοὶ χαρίσῃς τὴν εὐνοίαν ταύτην.

— Ἐὰν τὸ θέλω! . . . ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀστείότης, Κύριε Κόμη . . . Διὰ νὰ ἦναι ὠφέλιμος εἰς τὸσον μεγάλον Κύριον ὡς ὑμᾶς, ποῖα εἶναι ἄρα ἡ δύναμις τῆς πτωχῆς Χριστινῆς;

— Ἡ δύναμις τῆς Χριστινῆς δὲν θέλει ἔχει ἄλλα ὄρια, παρὰ τὰ ὑπὸ τῆς θελήσεώς της ἐπιβληθόσιμα.

— Θέλετε νὰ παίξετε μὲ τὴν ἀπλότητά μου! εἰλικρινῶς, ἐξοχώτατε, τοῦτο δὲν εἶναι καλόν.

— Ὁ Θεὸς φυλάξῃ νὰ ἔχω τοιοῦτον στοχασμόν! ἀλλὰ σκέφθητι ὀλίγον, Χριστίνα, καὶ ἐπανάλαβε τὰς ἐνθυμήσεις σου. Ὅποτε ὁ Κάρολος, προτοῦ λάβῃ εἰς χεῖρας τὰς ἡνίας τῆς Διοικησεως, ἤρχετο εἰς Ἰακωβὰλ νὰ ζητήσῃ διασκεδάσεις τινὰς, ἦτο τοῦτο, πάντοτε σχεδὸν, εὐχαρίστησις διὰ τὸ κυνήγιον, ὅπερ τὸν εἴλκυε, κατὰ προτίμησιν πρὸς τὴν μεμονωμένην ταύτην κατοικίαν; Δὲν ἐλάμβανε μᾶλλον εὐχαρίστησιν, ἐπανευρίσκων ἐδῶ ἐκείνην, ἧτις εἶχε συμμερισθῆ τὰ πρῶτά του παιγνίδια;

— Ὡ! ὅσον διὰ τοῦτο, δὲν θέλω ἀρνηθῆ, ὅτι μὲ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος πολλάκις.

— Δὲν εἶσθε συνήθως τότε ἢ ἐμπιστευμένη τῶν ἀντιφάσεων του, τῶν θλίψεών του;

— Καὶ τοῦτο προσέτι εἶναι ἀληθές.

— Καὶ ὅταν χθὲς σᾶς ὑπέδέχθη, δὲν παρετήρησατε ὅτι ἔλαβεν εἰς τὴν παρουσίαν σας, μεταβολὴν τινὰ εἰς τοὺς τρόπους του;

— Ἄλλ' ὄχι! διότι ἢ ἰδέα ὅτι ἦμην ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, μ' εἶχε καταστήσει ὅλως τρέμουσαν καὶ

μ' ἐνεθάρρυνε μὲ τόσην ἀγαθότητα, ὥστε ἠσθάνθη ἀμέσως ἄνεσιν, ὡς ἄλλοτε προσέθεσε μάλιστα ὅτι θὰ ἐπαναλάβῃ μετὰ χαρᾶς τὰς εἰς Ἰακωβὰλ ἐπισκέψεις του, καὶ ὅτι κατ' αὐτὰς, θὰ συνομιλήσωμεν ἐδῶ ὡς δύο φίλοι.

— Βλέπετε λοιπὸν καλῶς, Χριστίνα, ὅτι δὲν σᾶς ἀστείζομαι! . . . Ὁ Κάρολος σᾶς εἶπεν ὅτι σᾶς ἐθεώρει ὡς φίλην του, καὶ ἢ φίλην ἐνὸς Βασιλέως δὲν εἶναι παντοδύναμος;

— Ὅρθως λαλεῖτε, Κύριε Κόμη! καὶ πρὸ πάντων στοχαζομαι, ὅτι εἰς μόνος λόγος ἤρχεσε διὰ νὰ ἐπιτύχω τὴν χάριν τοῦ Ῥοζέν.

— Ὅθ' ἐπιτύχετε ἐπίσης θλας τὰς χάριτας, ὅσας θέλετε εὐαρεστηθῆ νὰ ἀπαιτήσητε.

— Τὸ πιστεύετε; . . . Ὡ! ἐὰν ἦτο τοῦτο, πόσον θὰ ἦμην εὐτυχῆς! . . . Θέλω εὔρει τόσα πράγματα νὰ ζητήσω! . . . ἀλλ' ὄχι, ὅτι, μὲ λέγετε, εἶναι ἀδύνατον.

— Θέλετε μίαν δοκιμὴν; Κάμετε σήμερον ἀπόπειραν τῆς δυνάμεώς σας! θὰ μοὶ κάμετε συγχρόνως ἐκδούλευσιν, ἧτις θέλει ἐπιβεβαιώσῃ τὸν αἰώνιον φόρον τῆς πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνης μου.

— Ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως, θέλω τολμήσει πᾶν ὅτι ἐπιθυμεῖτε, Κύριε Κόμη. Περὶ τίνος πρόκειται;

— Ὁ Σπάρ ἔστυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του περγαμηνόν.

— Ἡ πρᾶξις αὕτη, ἀπεκρίθη, παρουσιάζων αὐτὸν πρὸς τὴν Χριστίαν, ἐὰν περιεβάλλετο διὰ τῆς βασιλικῆς ὑπογραφῆς, ἤθελε πραγματοποιήσῃ ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς ἐπιτυχίας μου καὶ τῆς τύχης μου.

— Καὶ στοχαζέσθε, ὅτι θέλει ἐπαρκέσει ἢ αἰτησίς μου, διὰ νὰ συγκατατεθῆ ὁ Βασιλεὺς νὰ ὑπογράψῃ;

— Ἐχω βεβαιότητα περὶ τούτου.

— Ἀλλὰ, προσέτι, ἀνάγκη εὐνοικῆς τίνος περιστάσεως.

— Δὲν θέλει λειψεῖ τοιαύτη νὰ προσφερθῆ, ὅταν θὰ ἦσθε εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῆς Α. Μεγαλειότητος.

— Εἰς τὴν τράπεζαν! ἐγὼ!

— Ὁ Βασιλεὺς ἐπιθυμεῖ νὰ τῷ κάμετε ἢ ἰδίαν τὰς τιμὰς τοῦ γεύματος.

— Δότε λοιπὸν, Κύριε Κόμη, εἶπεν ἢ Χριστίνα λαμβάνουσα τὸν περγαμηνὸν καὶ θέτουσα αὐτὸν εἰς τὸν στηθόδεσμόν της. Εἶμαι πολὺ μακρὰν τοῦ νὰ πιστεύσω τόσην ἐπιβροχὴν, ὅσην ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ ὑποθέτετε. ἀλλὰ ἔχετε πολλὰ δικαιώματα εἰς τὴν ἰδίαν μου ἀφοσίωσιν, καὶ δὲν μοὶ ἦναι ἐπιτετραμμένον νὰ διστάζω.

Δύο στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ ἠκούσθησαν εἰς τὴν δίοδον ἀνήγγειλον τὴν ἀφῆξιν τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς ἀκολουθίας του. Ἡ Χριστίνα, ὅλως τεταραγμένη ἐκ τῶν νέων ἰδεῶν, τὰς ὁποίας ἢ μετὰ τοῦ κόμητος Σπάρ συνομιλία της τῇ εἶχεν ὑποβάλει, ἠσθάνθη πάλλουσαν τὴν καρδίαν της μὲ σφοδρότητα. Μόλις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ προσέλθῃ ἐνώπιον τοῦ Καρόλου, καὶ ὅτε τὸν εἶδε πλησιάζοντα αὐτὴν, περικυκλωμένον ὑπὸ τῶν αὐλικῶν, ἐπίστευσεν ἑαυτὴν ετοιμὴν νὰ ἐκπνεύσῃ.

Ἡ στάσις τοῦ Βασιλέως δὲν ἦτο σχεδὸν βεβαιότερα ἀπὸ τὴν τῆς Χριστινῆς: οἱ διακεκομμένοι λόγοι καὶ αἱ παρεισαγωγαὶ τῶν αὐλικῶν του, τῷ εἶχον γεννήσει πολλὰς σκέψεις εἰς τὸ πνεῦμα! ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπήρχοντο αὐτὰ πρῶτην φοράν, καὶ ὑπὸ τὴν ἐρωτικὴν σχέσιν ὑπῆρχον μέγιστα χάσματα εἰς τὴν ἀνατροπὴν του,

εἰρήθη ὑπὸ τὴν ἐπιβροχὴν ἀνυπερβλήτου τινὸς δειλίας, ἧτις ἐδίδεν εἰς τὸ ὕψος του εἶδος ἀνεπιτηθεῖότητος, σχεδὸν κωμικῆς. Οὕτως, ἐμπειρότεροι παρ' αὐτὸν, ἀν καὶ ὀλίγον πλησιάζοντες τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν Ἄρχοντες, θεωρήσαντες ἀλλήλους, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κολάσωσιν ἐν μειδιάμα. Ὁ Κάρολος παρετήρησε τοῦτο, καὶ παρεῦθε, ἐν ἐλλείψει συνηθείας, ἢ φιλατία ἤλθεν εἰς βοήθειάν του ἔτρεξε πρὸς τὴν Χριστίαν, τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ μὲ κεφαλὴν ὑψωμένην, μὲ βλέμμα θριαμβευτικόν, τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἔπου τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ πλησίον του. Ὡς πρὸς τοῦτο ὁ Κάρολος ὑπερεπήδησε τὸν Ῥουβίκωνα.

Ἐντοσοῦτω, εἶναι πιθανόν, ὅτι, ἐὰν ἢ ἐργασία τῶν ἀνοχγαλάτων καὶ τῶν μελοπητῶν δὲν εἶχεν ἀποπερατωθῆ, ὁ ἦρωσ μας ἤθελε μείνει μετὰ τὴν νίκην του! ἀλλ' αἱ μελόπηται συνωδεύοντο δι' ἠξίστου τινὸς οἴνου τῆς Οὐγγαρίας, καταλλήλου νὰ δώσῃ τὴν θρασύτητα εἰς τὰς μικροτέρας ἐπιχειρήσεις. Ἰσχυρὸς διὰ τοῦ ἔρωτος, εἰς τὸς ὀφθαλμοὺς τῆς ὠραίας γείτονος του, καὶ τῆς αὐθαδεῖας τοῦ ποτηρίου του, τὸ ὁποῖον ὁ Σπάρ ἐφρόντιζε νὰ μὴν ἀφίη ποτὲ κενόν, ὁ Κάρολος δὲν ἐβράδυνε νὰ συμμερισθῆ τὴν παιδρότητα τῶν συνδαιτυμόνων του. Ἡ συναστροφή, ἀρχίσασα διὰ τόνου καταλλήλου, ἐνεψυχώθη, ἔγεινε πάλιν θουρυδῆς.

Παρήλαθε στιγμὴ τις, καθ' ἣν ἐνδίδων εἰς τὴν ἐνέργειαν καὶ τὸ διπλοῦν πῦρ, ὅπερ ἀνῆψε τὸν ἐγκέφαλόν του, ὁ Κάρολος ἀνέκραξε μετ' ἐνθουσιασμοῦ:

— Ὅχι, δὲν θὰ στοχασθῶ ποτὲ, ὅτι ὑπάρχει ἄλλη εὐτυχία, παρ' ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ἀπολαμβάνω σήμερον! εἰς σὲ Χριστίνα, ὀφείλω νὰ εὐγνωμονῶ διὰ τοῦτο! Ὡ! πῶς δύναμαι νὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν περὶ τούτου εὐγνωμοσύνην; ἐμίλησον, ζήτησόν μοι πᾶν ὅτι ἐπιθυμεῖς.

Ὁ κόμης Σπάρ ἔκαμεν εἰς τὴν Χριστίαν νεῦμα συνεννοήσεως.

Ἔστυρεν ἐκ τοῦ στηθόδεσμου της τὸν περγαμηνόν, καὶ τὸν ἔθεσεν ἐνώπιον τοῦ Καρόλου.

— Ὑπογράψατε, Μεγαλειότατε, εἶναι ἢ μόνη πρᾶξις, τὴν ὁποῖαν ἀπαιτῶ παρὰ τῆς Ὑμετ. Μεγαλειότητος.

— Τί εἶναι τοῦτο; εἶπεν ὁ Κάρολος: ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ὠραία μου Κόρη, εἰσὶν κάτοχος προσέτι ὑψηλῆς πολιτικῆς! . . . Ἰδοῦ, Κύριε, δὲν πρόκειται τίποτε ὀλιγώτερον παρὰ νὰ ὑπογράψω συνθήκην εἰρήνης μετὰ τῆς Δανιμαρκίας.

— Συνθήκην εἰρήνης! ἀνέκραξαν οἱ συνδαιτυμόνες, τῶν ὁποίων ὁ λόγος ἤρχιζε νὰ μὴν ἦναι σταθερῶτερος τοῦ λόγου τοῦ Βασιλέως. Τοῦτο εἶναι μία ἐμπνευσις τοῦ οὐρανοῦ, ὑπογράψατε, Μεγαλειότατε.

— Ἄνευ εἰρήνης, οὐδέλωσ ἦθοναί.

— Ἄνευ εἰρήνης, οὐδέλωσ ἔρωτες.

— Ἡ εἰρήνη εἶναι τὸ ὑπέρτατον καλόν, ἄς πῶμεν εἰς τὴν εἰρήνην!

— Ἄς πῶμεν εἰς τὴν εἰρήνην, ἐπανέλαβον πάντες ἀπὸ καρδίας.

— Καὶ θὰ πῶ μεθ' ὑμῶν, Κύριοι, εἶπεν ὁ Κάρολος ὑψώνων τῷ ποιήριόν του. Ἐμπρός, κέρνα, Χριστίνα! εἰς τὴν ἐνωσιν τῆς Δανιμαρκίας μετὰ τῆς Σουηδίας!

Μετὰ τὴν πρόποσιν ταύτην, ὁ Κάρολος ἐκάθησε, χωρὶς ὀλίγον νὰ κλονισθῆ ἢ χεῖρ του τότε ἀπήνησε τὴν τοῦ κόμητος Σπάρ, ὅστις τῷ παρουσίαζε γραφίδα. Ὑπέγραψε τὸν περγαμηνὸν καὶ τὸν ἐνεχείρισεν εἰς τὴν Χριστίαν.

Στιγμαί τινες παρήλαθον μόλις καὶ ὁ κόμης Σπάρ εἶχε μετὰ χαρᾶς τὴν συνθήκην εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του. Κάτοχος τοῦ θησαυροῦ τούτου, τοῦ τόσον ἐπιθυμητοῦ, ἐπετάχυνε τὴν ἐξοδόν του, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο, μήπως ὁ Βασ.λεὺς, φωτιζόμενος ὑπὸ ἀμυδροῦ τίνος φώδου τοῦ δικαίου, μεταβάλῃ γνώμην, καὶ ἀκολουθησάντων τὸ παράδειγμά του καὶ τῶν ἄλλων Κυρίων, ὁ Κάρολος ἔμεινεν μόνος μετὰ τῆς Χριστινῆς.

Ε΄.

Ὁ Κόμης διευθύνθη πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης, ὅπου ἔμεινον οἱ ἐπιστάται τῶν κυνῶν, οἱ θαλαμηπόλοι καὶ οἱ φύλακες. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, γέρων τις πρὸ μικροῦ ἀφιπεύσας, διήλθεν ἐκείθεν καὶ ἠρέυνα μὲ ψυχικὴν ἀγωνίαν ποῦ ἠδύνατο νὰ ἦναι ὁ Βασιλεὺς ἦτον οὗτος ὁ σύμβουλος Πιπέ, τοῦ ὁποίου ἢ διακοπῆ, μ' ὄλον τὸν πατριωτισμὸν ὅστις τὸν εἶχεν ἐνθουσιάζει, ἐπέτυχε τὴν παραμονὴν τόσον μικρὰν ἔκθασιν. Ὁ πρῶην παιδαγωγὸς τοῦ Καρόλου ἔφερον ἐπὶ τοῦ προσώπου του θλα τὰ σημεῖα σφοδροῦ ἐρεθισμοῦ. Ἐντοσοῦτω ἀφοῦ ἐδίστασε στιγμὰς τινὰς, ὡς νὰ ἐζήτηι νὰ ἐπαναφέρῃ ζῶηρόν τι αἰσθημα ἀποστροφῆς, ἐπλησίασε τὸν ὑπουργόν καὶ τῷ εἶπε μὲ τόνον φωνῆς προδιδοντα ταραχῆν.

— Εἶναι ἴσως εὐτυχῆς συγκυρία τοῦτο, Κύριε Κόμη, χάρις εἰς τὴν ὁποῖαν συναντώμεθα, προτοῦ νὰ ὑπάγω μακρύτερα.

— Συγχωρήσατέ μοι, Κύριε Σύμβουλε, ἐπειγομαι . . .

— Ἐχω ὀλίγους λόγους νὰ σᾶς εἶπω, καὶ εἶναι οὗτοι τόσον σπουδαῖοι, ὥστε θὰ δυνηθῆτε νὰ μοὶ χαρίσητε στιγμὴν τινὰ.

— Περὶ τίνος πρόκειται;

— Περὶ τῆς τιμῆς σας, Κύριε Κόμη.

— Περὶ τῆς τιμῆς μου;

— Συγχωρήσατε, εἰς τὴν ἀπροσδόκητον εἰλικρινειάν μου, ἐὰν μέλλω νὰ δικαιωθῶ ἐν τέλει. Ἐχετε μετὰ τῆς Δανιμαρκίας μυστικὰς συνεννοήσεις.

— Κύριε!

— Τὸ ἤξεύρω! καὶ ἐξηπατήσατε τὸ πνεῦμα τοῦ Βασιλέως, διὰ νὰ ἀποφάσῃ τὴν εἰρήνην.

— Θέλω νὰ σᾶς ἀποκριθῶ καλῶς, ἄνευ παραφορᾶς, ὅτι ἐὰν ἐργάζομαι νὰ ἐπέτυχον τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, ἔπραξα τοῦτο διὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν ἰδίαν μου πεποίθησιν, καὶ ὅτι δὲν νομίζω ἐμαυτὸν ὑπόχρεων νὰ δώσω λόγον πρὸς οὐδένα.

— Σκεφθῆτε, Κύριε Κόμη, εἶναι ἀκόμη καιρὸς πρὸς τεῦτο. Διὰ τελευταίαν φοράν, σᾶς προτείνω νὰ ἐνωθῶ μεθ' ὑμῶν εἰλικρινῶς διὰ τὸ συμφέρον τοῦ τόπου μας. . . Ὡ! φυλαχθῆτε, προτοῦ μοὶ ἀρνηθῆτε! Μὴ λησμονήσητε ὅτι μία ἡμέρα ἀρκεῖ διὰ νὰ ἀνατρέψω τὰ

σχέδια τῶν καλητέρων συνδιασμάτων, καὶ τὰς σερωωτέρας τύχας.

Ὁ Σπάρ ἔκαμε νεῦμα εἰς ὑπηρετήν τινὰ νὰ πλησιάσῃ, ἔπειτα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του τὴν συνθήκην, τὴν ἑποῖαν ἔτιανεν ἀνοικτὴν ἐνώπιον τοῦ Πιπέ.

— Κύριε Σύμβουλε, ἰδοὺ ἡ ἀπόκρισίς μου . . . Λουδινε, ἐξηκολούθησεν ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν ὑπηρετήν, ἔπευσον! καὶ αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ ἐντὸς μιᾶς ὥρας νὰ δοθῶσιν εἰς τὸν Πρέσβυν τῆς Δανιμαρκίας.

Καὶ μετὰ βαθὺν χιρτισμόν, συνωδευόμενος δι' εἰρωνικοῦ μειδιάματος, ἀπεμακρύνθη τοῦ Πιπέ, ὅστις διέμενον ἀκίνητος, βυθισμένος εἰς ἀνεξήγητον ἔκπληξιν.

Ἄλλ' ἡ ἀγανάκτησις καὶ ὁ θυμὸς ἔσυρον μετ' ὀλίγον τὸν Σύμβουλον ἐκ τῆς ἀθυμίας ταύτης· ἠκολούθησε διὰ κεραυνοβόλου βλέμματος τὸν ὑπουργόν, ὅστις ἀπεμακρύνετο, καὶ τῷ ἐκραύαζε διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς:

— Ὑπαγε, ἀθλιε, ὑπαγε νὰ φέρῃς εἰς τοὺς ἐχθρούς μας τὴν ἀτιμίαν τῆς Σουηδίας! Δὲν θὰ ἦται ὁ μόνος, ὅστις θὰ σνάξῃς τὸν καρπὸν.

Ἡ ἀναφωνήσις αὕτη ἔκαμε νὰ σκιρτήσῃ νέος τις στρατιώτης, ὅστις μεμονωμένος ὢν εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αἰθούσης, διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς σκέψεις, τὰς ὁποίας ἐκ τῆς σκυθρωπότητος τῆς φυσιογνωμίας του ἔκρινε τις, δὲν εἶχεν ἀπωλέσει οὐδὲ λέξιν ἐκ τῆς συνομιλίας τῶν δύο ἐπισήμων ἀνδρῶν.

Ὁ Πιπέ δὲν παρετήρησε ποσῶς τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο οὔτε τὴν μεγάλην βίαν μετὰ τῆς ὁποίας ὁ στρατιώτης ἔβαλε τὰ ὄπλα του καὶ ἐπροχώρησεν ἔξω τοῦ πυργίσκου. Μὲ πνεῦμα ἠσυχολημένον, χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸν ἐνώπιον αὐτοῦ διελθόντα, ἐβάδισε ταχέως πρὸς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἦτον ὁ Βασιλεὺς.

Καθ' ἣν στιγμήν εἰ Κύριοι τῆς ἀκολουθίας τοῦ Καρόλου εἶχον ἐγερθῆ ἐκ τῆς τραπέζης διὰ ν' ἀποσυρθῶσιν, ἠγέρθη ἔτισης καὶ ἡ Χριστίνα· ἀλλὰ μὴ ἠξέουσα, ἐάν εἰ συνδαιτημένους ἤθελον νὰ μείνῃ αὕτη ἢ νὰ ἐξέλθῃ, ἐδίσταζε τί νὰ πράξῃ, ὅπῃ δὲ ὁ Κάρολος τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ἔσυρε βιαίως νὰ καθίσῃ παρ' αὐτῷ.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μ' ἀφήσῃς μόνον, Χριστίνα μήπως φοβῆσαι; νὰ μείνῃς μετ' ἐμοῦ κατὰ μόνους;

— Ὡ! ὄχι, Μεγαλειότατε . . . δὲν εἶναι τοῦτο, ἄλλως τε . . . καὶ ἔπειτα μὲ κράζου . . . μὲ εἶπατε χθὲς, ὅταν θὰ ἔλθετε ἐδῶ, θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ φιλίας . . . μὲ τὸσον κόσμον ἐδῶ, δὲν εἶναι σχεδὸν δυνατόν τοῦτο.

— Ἐχεῖς δίκαιον, ἀλλὰ τώρα ἐξέλιπον οἱ ὀχληροὶ ἐκεῖνοι ἀκραταί.

— Δυνάμεθα νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ πάντων κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μας;

— Δύναμαι νὰ σοὶ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου . . .

— Καὶ ἂν ἔχετε δυσκολίαν τινὰ ἢ φιλία θέλει; σὰς συμβουλεύσει.

— Ἡ φιλία! πάντοτε ἡ φιλία! αὕτη εἶναι μία λέξις λιαν λυπηρὰ καὶ λιαν ἀσήμαντος, Χριστίνα! εἶπεν ὁ Κάρολος ἐγειρόμενος καὶ προσηλῶν ἐπ' αὐτῆς σπινθηροβόλοντας ὀφθαλμούς.

— Θεέ μου! τί ἔχετε, Μεγαλειότατε; Πῶς μὲ βλέπετε! μὲ τρομάζετε!

— Στοχάζεσαι; εἰ ἐγὼ δύναμαι νὰ συγκατατεθῶ εἰς τὸ ψυχρὸν αἰσθημα τῆς φιλίας! Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν εἰς τὴν καρδίαν σου παρὰ ἀδιαφορία! ἀλλ' εἰς τὴν ἐδικὴν μου ὑπάρχει ἔρως, Χριστίνα, ἔρως πρὸς σέ, καὶ ὁ ἔρως οὕτως μὲ πρέπει.

Πᾶν ὅτι ἐβρέθη ἐν καιρῷ τοῦ γεύματος, ἐπανήρχετο εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Χριστινῆς, ἣτις τότε ἠνώνησεν. Ἐρυθρὰ ἐκ τοῦ αἵχους καὶ τῆς ἀγανακτήσεως ἠθέλησε νὰ φύγῃ· ὁ Κάρολος τὴν ἐκράτησε.

— Ὡ! ἀφήτατέ με, ἀνέκραξεν αὕτη, μὲ ἠπατήσατε σκληρῶς! . . . Σὰς ἐξορκίζω, ἀφήτατέ με νὰ ἐξέλθω!

— Ὅχι, δὲν θὰ μὲ διαφύγῃς ποσῶς!

— Ἐὰν κάμετε ἐν βῆμα περισσότερον, Μεγαλειότατε, θὰ φωνάξω.

— Οὐδεὶς τολμᾷ ἐδῶ νὰ σέ ἀκούσῃ.

Κατέλαβεν οὕτως ἐκ νέου τὴν χεῖρα τῆς Χριστινῆς· ἀλλ' ἀποσύρασα αὐτὴν μὲ δύναμιν, τὴν ἤγειρε, καὶ ῥάπισμά τι ἔπεσε ταχὺ ἐπὶ τῆς βασιλικῆς παρειᾶς.

Ἐγένετο τοῦτο, καθ' ἣν στιγμήν ἠνοιχθῆ ἡ θύρα καὶ ἐφάνη ὁ σύμβουλος Πιπέ.

Ὁ Κάρολος εἶχεν ὠχριάσει· ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς χειρονομίας τῆς Χριστινῆς καὶ ἡ πρώτη του κίνησις κατελήφθη ὑπὸ θυμοῦ· ἀλλ' εἰς τὴν ἀπροσδόκητον θέαν τοῦ σοδραῦ ἀνδρὸς, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου, περισσότερον παντὸς ἄλλου, ἐφοβήτο νὰ εὐρεθῇ ἐρυθριῶν, οἱ καπνοὶ τοῦ οἴνου διεσκεδάσθησαν ἐντελῶς· ἐστάθη παρευθὺς, προσβλήθεις ἀπὸ ἔκπληξιν, καὶ μὲ μέτωπον κεκυρῶς ἐκ τοῦ αἵχους.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, εἶπε ψυχρῶς ὁ Πιπέ· ἐνόμιζα ὅτι θὰ εὐρῶ ἐδῶ τὸν Βασιλέα τῆς Σουηδίας.

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν, ὡς διὰ ν' ἀποσυρθῇ.

— Σταθῆτε! Κύριε σύμβουλε! ἐνέκραξεν ὁ Κάρολος· ὁ μαθητὴς σας δὲν ἀπώλεσε τὴν ἔξιν τῶν μαθημένων σας· σὰς εὐχαριστεῖ δι' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔρχεσθε νὰ τῷ δώσητε. Καὶ τώρα τί θέλετε; ὀμιλήσατε, σὰς ἀκούει ὁ Βασιλεὺς.

Ὁ Πιπέ ἐξεδίπλωσεν ἐπιστολὴν τινὰ ἀποσπαραγισμένην, τὴν ὁποῖαν ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας καὶ τὴν παρουσίασεν εἰς τὸν Βασιλέα, χωρὶς νὰ προσέρῃ λόγον. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔφερον ἐπιγραφὴν: Εἰς τὴν Α. Ἐξοχότητα . . . τὸν πρωθυπουργόν τοῦ Βασιλείως τῆς Δανιμαρκίας: ὑπόμνημα ἐμπιστευτικόν.

— Εἶναι διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Πρέσβους; πῶς κατέχετε ὑμεῖς τὸν χάρτην τοῦτον; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος ἐκπληκτος.

— Αἱ ὑποψίαι μου εἶχον ἐγερθῆ, ἀπεκρίθη ὁ Πιπέ καὶ δὲν εἶναι δυσκολώτερον ν' ἀγοράσῃ τις ἓνα ταχυδρόμον, ὡς καὶ ὑπουργόν τινὰ. Ἀναγνώτατε, Μεγαλειότατε.

Ἡ ἐπιστολὴ εἶχεν οὕτως:
α Ἐξοχώτατε,

α Αἱ ὑποθέσεις μας ἤρchiσάν νὰ λαμβάνουν στροφὴν εὐνοϊκωτέραν. Τὰ πάντα μὲ κάμνου νὰ πιστεύσω, ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν ν' ἀποκοιμήσωμεν τὸν νέον Δέοντα τῆς Σουηδίας· ἦθ' ὁ Κόμης Σπάρ, ἀνυπόμονος νὰ κερδίσῃ

τὴν κομητείαν Δελμενόρστ (Delmenhorst) ἐπέτυχεν νὰ εἰσάξῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Καρόλου ΙΒ', ἰδέας ἔρωτος, καὶ χάρις εἰς τὴν βοηθητικὴν ταύτην δύναμιν, θέλω διαβιβάσει ὑμῖν μετ' ὀλίγον, τὸ ἐλπίζω, τὴν ἐπίσημον εἰδησιν τῆς ἀποπερατώσεως μιᾶς συνθήκης, ἣτις θέτουσα ὄρια εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς Σουηδίας, θέλει παγιώσει τὴν δόξιν καὶ τὴν εὐμερίαν τῆς Δανιμαρκίας . . .

Ὁ Κάρολος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ περισσότερον· ὁ θυμὸς τὸν ἔπνιξε, τὰ χεῖλη του ἔτρεμον, τὸ πρόσωπόν του ἐρυθρὰ καὶ ὠχρία, αἱ χεῖρές του ἔτριφαν τὴν ἐπιστολὴν μὲ σφοδρότητα· καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἔτρας του μετ' ἀπελπισίας.

— Εἶναι πλέον ἀργά, Κύριε Πιπέ, εἶναι πλέον ἀργά· ὑπέγραψεν.

— Εἶναι τοῦτο ἀληθές, Μεγαλειότατε, εἶπε στρατιώτης τις, ὅστις ἤρchetο νὰ σταθῇ εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς αἰθούσης μὲ στολὴν ἀτακτον, τὸ μέτωπον ἔχων κεκαλυμμένον ἀπὸ ἰθρῶτα καὶ κρατῶν εἰς χεῖρας χαρτοφυλάκιον· ἀλλ' εἶπε κύριος ν' ἀνακαλέσητε τὴν ὑπογραφὴν σας· ἰδοὺ.

Ὁ στρατιώτης οὗτος ἦτον ὁ Ῥοζέν.

— Προχώρησον, τῷ εἶπε ζωηρῶς ὁ Πιπέ.

— Ναί, εἶναι ἀληθές τοῦτο, ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος, λαμβάνων τὸ χαρτοφυλάκιον. Ναί, ναί, ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς βαθεῖας συγκινημένης, τοῦτο εἶναι καλόν. Ἰδοὺ ἡ ἀτιμία αὕτη συνθήκη· καὶ τὸ ὄνομά μου παρουσιάζεται εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔργου τοῦτου τῆς ἀνανδρίας καὶ ἀδικίας! Ὡ! ποῖον μάθημα! ποῖον μάθημα!

— Πῶς ἔτυχε νὰ ἔχετε εἰς χεῖράς σας τὸ ἔγγραφο τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ σύμβουλος τὸν Ῥοζέν.

— Τίποτε ἀπλοῦστερον, ἐξοχώτατε· εἶχον ἀκούσει τὴν μετὰ τοῦ κόμητος Σπάρ συνομιλίαν σας· δὲν μοι ἦτο δύσκολον νὰ προσβάσω τὸν ἀγγελιοφόρον, καὶ τὸ ξίφος μου ἔκαμε τὸ ὑπόλοιπον.

Ἡ Χριστίνα παρετήρησε τότε ὅτι ἡ χεῖρ τοῦ νέου στρατιώτου ἐκαλύπτετο μὲ μανδύλιον ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν μετὰ προθυμίας.

— Ἐπληγώθη, Ῥοζέν!

Ἄλλ' ἐκεῖνος στρέφων τὴν κεφαλὴν, δὲν κατεδέχθη ν' ἀπαντήσῃ.

— Ῥοζέν, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, ἡ πράξις σου εἶναι ὠραία! ἐπιθυμῶ ν' ἀνταμοιβῆθ' διὰ λαμπροῦ τινος τρόπου.

— Εἶναι ἀνωφελές τοῦτο· δὲν μοι δρεῖλετε τίποτε, Μεγαλειότατε.

Ὁ Κάρολος τὸν ἐθεώρησε μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἐξεπλήρωσα τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκόν μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥοζέν· δὲν ἔπραξα τίποτε διὰ τὸν Βασιλέα.

— Ὅστις ὑπηρετεῖ τὴν Σουηδίαν, ὑπηρετεῖ ἐμὲ, ἀπήνησεν ὁ Βασιλεὺς· θέλω νὰ μάθω ποῖαν ἀμοιβὴν ἐπιθυμεῖς.

— Μίαν μόνην, Μεγαλειότατε· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου.

— Τί διαλογίζεσαι;

— Δύω πράγματα μ' ἔκαμον στρατιώτην, Μεγαλειότατε, ἢ πρὸς τὸν Βασιλέα ἀγάπη μου καὶ ἡ ἐλπίς νὰ φέρω ὡς πρόδικα ἐν ξίφος εἰς τὴν μνηστὴν μου· σὴ

μερον δὲν ἔχω πλέον μνηστὴν, διότι ὁ Βασιλεὺς μοῦ τὴν ἤρπασεν.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ῥοζέν κατεπνίγη· εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἔτρεχον δάκρυα, τὰ ὁποῖα ματαίως ἐπροσπάθει νὰ κρατήσῃ.

— Ἐκεῖνοι, οὔτινες σὲ εἶπον τοῦτο, ἐψεύσθησαν, ἀνδρεῖέ μου, τῷ εἶπεν ὁ σύμβουλος. Ἡ Χριστίνα δὲν ἔπαυσεν οὐδὲ στιγμήν νὰ ἦναι ἀξία σοῦ.

— Ὡ! ἐὰν ἦτο οὕτως! . . . ἀλλ' ὄχι, ἤκουσα καλῶς . . . ὑπηρεταί, στρατιῶται, Κύριοι, πάντες ἦσαν σύμφωνοι, καὶ τὰ πικρὰ σκόμματα τῶν ἔμεινον ἐδῶ, ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ὡς βάρος, τὸ ὁποῖον μὲ πνίγει, τὸ ὁποῖον θέλει μὲ θανατώσει.

— Ἀλλὰ, εἰς τὸν λόγον μου, εἰς ἐμὲ πιστεύεις; εἶπεν ἡ Χριστίνα.

— Εἰς τὸν λόγον σου . . . καὶ πρὸ πάντων μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἐνόμιζα ὅτι ἔπραττον ἱεροσυλίαν, ἐὰν δὲν ἐπίστευον εἰς αὐτὸν . . . εἰς τὸν λόγον σου, Χριστίνα . . . ὦ! θεώρησε τὸν Βασιλέα, ἰδέ τον ἐρυθριῶντα καὶ χαμηλώνοντα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπέ μοι, ἐὰν δύναμαι νὰ σὲ πιστεύσω.

Ὁ Κάρολος ἔκαμιν ἐν βῆμα πρὸς τὸν Ῥοζέν.

— Ναί, ἀδελφε, δύνασαι, σοὶ τὸ δυνύω ἐπὶ τῆς τιμῆς μου· εἰς μόνος ἔνοχος ὑπάρχει ἐδῶ, ἐγὼ. Εἰς ὀλεθρίαν τινὰ στιγμήν μέθης, ἠδυνήθη ἅπασι νὰ διακινδυνεύσω τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου, νὰ ὑβρίσω τὴν ἀρετὴν καὶ νὰ προδώσω τὴν φιλίαν. Ἀλλὰ θέλω νὰ καλύψω τὴν Σουηδίαν μὲ τὸσην δόξιν, καὶ τὴν Χριστίαν μὲ τὸσους σεβασμούς, ὥστε θέλω προσπαθῆσαι νὰ λησμονήσητε ἀμφοτέροι τὸ σφάλμα μου. Ὡς πρὸς σέ, Ῥοζέν, ἐξηκολούθησε τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἐπιθυμεῖς; . . .

— Μὴ τελειώσατε, Μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν ὁ Ῥοζέν εἰς ἀνώτατον βαθμὸν συγκινήσεως· καὶ σὺ, Χριστίνα, συγχώρησον με ἐὰν ἐτόλμησα νὰ σὲ ὑποπτευθῶ.

IV.

Μίαν ὥραν μετὰ τὴν σκητὴν ταύτην καὶ εἰς τὴν αὐτὴν αἴθουσαν, εἰς τὴν ἑποῖαν εἶχε λάβει χώραν, Κάρολος ὁ ΙΒ'. περικυκλωμένος ὑπ' ὄλων τῶν Κυρίων τῆς ἀκολουθίας του, ἐξαιρουμένου τοῦ Κόμητος Σπάρ, ἀπήγγειλεν, ἐν τῷ μέσῳ σεβαστῆς σιωπῆς, τοὺς ἀκολουθους λόγους.

— Κύριοι, ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Στοκχόλμην, ὅθεν θὰ ἀναχωρήσωμεν μετ' οὐ πολὺ διὰ νὰ κάμωμεν ἐναρξιν τῆς πρώτης στρατείας μας. Ἐλπίζω ὅτι θέλετε διακρίνει τὰ πάντα ἐδῶ, καὶ δεῖξα τῷ Θεῷ· κρῖνον δίκαιον νὰ εἶ; δώσω τὸ παράδειγμα. Προτοῦ ὅμως εἰσέλθωμεν εἰς τὸ νέον στάδιον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ διατρέξωμεν, καὶ διὰ νὰ προομιᾶσω τοῦτο ἐπαξίως, διακηρύττω, ὅτι ἀπετάσσομαι διὰ παντὸς εἰς τὰς युγαίικας καὶ τὸν οἶνον, ὅστις μᾶς κάμνει νὰ χάνωμεν τὸ λογικόν μας· σύζυγός μου τοῦ λοιποῦ θέλει εἶσθαι ἡ δόξα, καὶ δὲν θέλω γνωρίσει ἄλλην μέθην παρ' τὴν ὁποῖαν προξενεῖ ὁ καπνὸς τοῦ τηλεβόλου.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Α. Αλεξ.

νεχώρησεν ἀμέσως μετὰ ταχύτητα ἀσπρακῆς. Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθον τῆς στρωτῆς ὁδοῦ, καὶ ἀφοῦ ἔτρεξαν δύο ὥρας μετὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε ταχύτητα, ἤρχισαν νὰ βαδίζουεν ἐκ νέου ἐπὶ λιθαστρώτου ὁδοῦ, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ ἀμαξα ἐστάθη. Ὁ ἄγνωστος λαβόμενος τότε τῆς χειρὸς τοῦ κίστου, τὸν ἐβοήθησε νὰ καταβῆ ἀπὸ τῆς ἀμάξης, καὶ εἰσῆλθον ἀμφότεροι εἰς τοὺς προδόμους ἐκτεταμένου τινὸς πύργου, ἀνέβησαν πολλὰς κλίμακας, διέτρεξαν πλῆθος διαδρόμων, καὶ ἀκολούθως κατέβησαν εἰς τὰ ὑπόγεια. Ἀφοῦ ἤνοιξαν καὶ ἔκλεισαν πολλὰς κατὰ συνέχειαν θύρας ἐσταμάτησαν τέλος εἰς ἓν μέρος ὅπου ἤκούοντο διάφοροι ψιθυρισμοί. Ἐκεῖ ἔβλεψαν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τοῦ κίστου, ὅστις εἶδε μετ' ἐκπλήξεως ἅμα καὶ φόβου ὅτι εὕρισκετο ἐντὸς αἰθούσης ἐστρωμένης ἐξ ὀλοκλήρου μετὰ μαῦρα. Εἰς μίαν γωνίαν παρετήρησε ὄπην, ἐν εἶδει θυρίδος, περὶ αὐτὴν δὲ λίθους, πηλὸν καὶ ὄλα τὰ πρὸς κτίσημα ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα. Πολλοὶ ἄνθρωποι φέροντες προσωπεῖα συνέλεγοντο χαμηλοφώνως, εἰς δὲ αὐτῶν πλησιάσας τὸν κίστην τῷ εἶπε.

— Τὰ 50 λουδοβίγια εἶναι ἐδῶ ὑποσχέθητι νὰ μὴ ἀναφέρῃς πώποτε τι ὅσον ἴδης.

Ὁ κίστης ὑπεσχέθη δι' ἄρκου.

Τότε ὁ αὐτὸς προσωπίδοφόρος εἶπεν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα, καὶ τρεῖς ἄνθρωποι, ἐξ ὧν ὁ εἰς λευκότριξ, μετὰ προσωπίδας καὶ εὐτοί, εἰσῆλθον σύροντες μετὰ βαρβαρότητα μίαν νεάνιδα θαυμασίας ὠραιότητος, καὶ τὴν ὤθησαν σπαίρουσαν εἰς τὸ ὑπόγειον, μ' ὄλας τὰς σπασμοδικὰς προσπαθείας καὶ τὴν σφοδρὰν ἀπελπισίαν τῆς. Ἄμα ἡ δυστυχὴς νεάνις εἰσῆλθε ζῶσα εἰς τὸν τάφον τῆς, ὁ κίστης διετάχθη νὰ κάμῃ τὸ ἔργον του. Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔπεσε τότε ἔντρομος εἰς τοὺς πόδας τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, κραζῶν. — Ἐλαιος! Ἐλαιος!

Διὰ μόνην ἀπόκρισιν τὸν ἠρώτησαν ἂν προτιμᾷ ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον, ἢ νὰ κερδίτῃ 100 ἀντὶ τῶν ὀκείων τῶ ὑπεσχέθησαν 50 λουδοβικίων.

Ὁ δυστυχὴς δὲν ἠδυνήθη νὰ κάμῃ ἄλλως ἢ θυρὶς τοῦ ὑπογείου ἐτειχίσθη. . .

Ὁ κίστης ἐπανεφέρθη εἰς Παρισίους μετὰ τὰς αὐτὰς προφυλάξεις.

Ἐπὶ τῇ μαρτυρίᾳ του, ἡ Ἀστυνομία ἐπροσπάθησε, ἀλλὰ μάτην, νὰ εὕρῃ τὸν πύργον ἐκεῖνον εἰς τὰ περὶχωρὰ τῶν Παρισίων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

I. I.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ.

— 0 —

Δὲν τὸ λέγομεν πρῶτο: ἡμεῖς, τὸ ἀκούομεν καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς φοιτητικῆς, τὸ ἠκούσαμεν ἐν ταῖς

Βουλαῖς, ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ τοῖς γραφεῖσι τῶν ἐφημεριδογράφων, τὸ ἐννοοῦμεν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων ὅτι ἡ στενογραφία κατέστη ἤδη ἀναγκαῖα εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι εἰς τοὺς μὲν χρησιμεύει ἐν ἀντιγράφωσι τὰ ἀειπότε ἀνέχοντα μαθήματα των, ἢ τὰς ἀναπληρούσας τῶν τῶν στεροῦντα βοηθημάτων σημειώσεις των, τοὺς δὲ νὰ μονιμοποιῶσι τὰς συνεδριάσεις τῶν ῥητόρων. . . εἰς τοὺς τρίτους ἵνα δύνανται ἐν ὀλιγίστῳ χρόνῳ καὶ τόπῳ νὰ καταρτίξωσι τὰς ἐπιστολάς των ἐπὶ πᾶσιν δὲ τούτοις ἡ στενογραφία εἶναι ἀναγκαῖα εἰς πάντα διότι, κατὰ τὴν γιῶμην ἐπισήμων εὐρωπαίων στενογράφων, ἐξασκεῖ τὴν ἐν τῷ πνεύματι ὑπάρχουσαν δεξιότητα, ἀναπτύσσει τὸ μνημονικόν, ἰσχυροποιεῖ τὴν κρίσιν, πλουτίζει τὴν διάνοιαν, φέρει τὴν εὐφροσύνην καὶ τέλος, τὸ κάλλιστον, προξενεῖ εἰς τὸν ταύτην ἐξασκούντα τὴν τόσον πολυτίμον ἐν παντὶ καιρῷ ἔξιν τῆς προσοχῆς καὶ τῆς ὑπομονῆς. . .

Ἄλλὰ τοιαύτην πάνδημον εὐχὴν, παρουσιάζομενος νὰ ἐκπληρώσω, τοσαύτην ὠφέλειαν ἐρχόμενος νὰ ὑποσχεθῶ, θέλω ἄρα γε ὑποδεχθῆ μεθ' ἴτης, ὅση εἰλικρινείας παρουσιάζομαι; Ἄς μὴ θελήσῃ τὸ κοινὸν, μήτε περὶ ἐμοῦ μήτε περὶ τοῦ ἔργου μου νὰ τοῖς εἶπω τί, καὶ μόνον ἀπὸ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ νὰ ἐρωτήσωσι περὶ πάντων. Ἄς μὴ συγχωρήσωσιν ὁμοῦ ἤδη, ἐπιθυμοῦντα νὰ δώσω λόγον, τρόπον τινὰ τοῦ ἔργου, διὰ τὸ ὅποιον ἐπικαλοῦμαι τὴν συνδρομὴν των, νὰ τοῖς ἐκθέσω τὸν σκελετὸν του.

Ἡ ἡμετέρα στενογραφικὴ μέθοδος, προὐδὲν ἐξαετοῦς, ἐκ διαλειμμάτων, ἐργασίας, ἀναδιόσεως πολλῆς, ἐπιμονῆς δὲ καὶ ὑπομονῆς ὑπερβαίνουσας τὴν ἡλικίαν μου, συνίσταται εἰς τὴν δι' ἀπλουσιῶτων τιμῶν καὶ κατὰ κανόνας σχηματιζομένων συμβόλων, παραστατικῶν ἐκάστου μιᾶς βλῆς καὶ μόνης λέξεως γράφεται δὲ ἐπὶ δύο εὐθείων παραλλήλων, ἀναπληρουσῶν τὰ ὑπὸ τῶν ξένων ἐπισήμων στενογράφων παραλειπόμενα φωνήεντα, ἀλλὰ μὴ δυνάμενα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν νὰ παραλειφθῶσι, καὶ συμπληροῦνται διὰ τῆς καλουμένης συγκοπῆς, ἀποκοπῆς, συμπτώξεως καὶ ἀντικαταστάσεως. Ἴνα δὲ δύνανται τις ἀνευ διδασκάλου νὰ τὴν σπουδάσῃ, τὸ σύνολον διήρηται εἰς μαθήματα, ἅτινα, ὡς ἂν ἀπηγγέλλοντο πρὸς μαθητὰς, περιέχουσι μετ' ἀκριβείας πᾶν ὅ,τι χρῆσιμον πρὸς τὸν σκοπὸν, παραληφθεῖσης πάσης περιτολογίας.

Ἐκάστον σῶμα συγκείμενον ἀπὸ 6—7 τυπογραφικὰ φύλλα καὶ ἓνα πίνακα λιθογραφημένου, περιέχοντα τὰ στενογραφικὰ σημεῖα, τιμᾶται δραχμῶν τριῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Μαΐου 1852.

Π. Η.

Ἄγγελία: πρὸς καταγραφήν συνδρομητῶν ὑπάρχουσιν εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Κ. Νᾶς καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.